

## Jak jsem se strašlivě bál

Ondřej a Alena Fischerovi

Tak, zase jsme byli na našem oblíbeném Jívovském místě a těšili se na báječně strávený čas. Vrhli jsme se do práce jako diví. Za dopoledne jsme se vybalili, postavili stany, po obědě jsme zřídili ohniště, voňavou budku kadibudku, vztyčili totem, hurá na dříví a do večera stihli všechno, co bylo třeba. Byl to tak prima den, až mi to bylo divné. V takové chvíli má totiž tendenci se odněkud vynořit pohroma nebo katastrofa a skočit na vás. Sotva jsme zasedli k večeři, vidíme, jak si to k nám štráduje strýc. „Mm, hoši,“ povídá: „dneska v noci hlídáte vy.“ Prásk, a bylo to tady! Jen jsme se na sebe podívali a nasucho polkli „Co? V noci a hlídat? Proč? A na co? A kdy budeme spát? Po takové dřině celou noc vzhůru?!? Vždyť široko daleko ani myš, kdo by tady taky co kradl?“ vymýšleli jsme nápadité teorie, jak se nemilé povinnosti vyhnout. Strýc však byl nekompromisní.

Ostatní táborníci se od ohně postupně vytráceli, až jsme tam zůstali úplně sami. „Ještě chvílku počkáme,“ pronesl jsem: „až bude jistota, že všichni včetně strýce už spí, a pak... .. pak si sem přitáhneme spacáky a chrupneme taky! Dobrý nápad, pochvalovali si kluci, jak jsme na to vyžrali. Teď si představte tu tmou, obrovskou únavu, oči se vám zavírají, zív... „Haf!“ Všichni jsme sebou trhuli. Co, co to bylo? P-p-pes? Tady v lese? „Haf!“ To bylo blízko! Hodně blízko! Jestli je v lese pes, tak to je určitě zdivočelý pes! A asi má vzteklinu nebo tak něco! Ale šelmy se přece bojí ohně, ne? „Haf!“ Kouknul jsem do plamenů... najednou se zdály nějaké malé. Oheň svítil jen kousek do tmy. Takový oheň by vzteklinu psa asi nezastavil, zatrnulo mi. „Haf!“ Tohle znělo trochu jinak... A co když je to celá smečka zdivočelých psů? Nebo vlků! Vždyť v Beskydech jsou přeci taky! Musíme udělat větší oheň! Michala napadlo očividně to stejné, jen to vyjádřil diplomatictěji: „Ehm, co kdybychom udělali větší oheň, ať svítí i na ten svah?“ zeptal se třesoucím hlasem, ale já s Tomášem jsme ani nečekali, až otázku dořekne, a už házeli do ohně větve jednu za druhou. „Haf!“ Ze stráně se sesypalo do potoka několik kamenů. „Haf!“ Svorně jsme sevřeli klacky, kapesní nože, sekerku, kameny a všechny další improvizované zbraně, které se okolí vyskytovaly a Tomáš poslal do tmy paprsek z baterky. Nic. Svah pustý. „Haf!“ ozvalo se tentokrát z lesíka za chatou! Pomóoc, vlci přešli potok, teď jdou po nás!“ Hrůzou jsem si ani neuvědomil, že mi nějak podivně kouří z bot. Oheň, vydatně přiživěný větvemi, mohutněl a hučel a plameny si vyskakovaly do výšky tří metrů, až jsme museli ustoupit. „Haf!“ „Hoši, máme štěstí, u takového ohně by si na nás netroufnul ani lidožravý tygr,“ pronesl jsem moudře ve snaze povzbudit morálku družstva. Jé, cccco jsem to vyslovil? Lidožravý tygr? Začal jsem se bát ještě víc než předtím! „Haf!“ Znovu jsme bleskli baterkou ve směru zvuku. Zase jen pustý břeh potoka... „Mm, kamarádi, máme problém,“ pronesl stísněně Michal a ukázal na prázdné místo na zemi. Koukal jsem zprava zleva a neviděl nic. Pak mi to došlo. Ani větévka! Místo, na kterém ještě před chvílí stála hromada dřeva, bylo prázdné... Otočil jsem se zpátky k ohništi. Plameny se asi unavily, a tak se zmenšovaly, zmenšovaly a byly menší a ještě menší. „Haf!“ Bylo mi jasné, jak tenhle večer skončím. Sežrán v hlubokém jívovském lese. A já si dělal takové skvělé plány do života... Z odstrašující hranice zbyl už jen obyčejný malý ohniček. „Haf!“ zaštěkalo něco docela blízko. Okamžitě jsem tím směrem poslal paprsky z baterky. Ve tmě svítily dvě ukrutně zelené oči a mrkly. Hrůzou jsem zkameněl. V té chvíli se rozsvítila i Tomášova a Michalova baterka a spojené síly tří svítidel zvýraznily konturu krvelačné šelmy, která na nás číhala. Ve světle baterek stál – ohromený srnec a vyděšeně mžoural do nenadálého světla. Tentokrát z něho jen nesměle vypadlo „Ňaf?“

Pokud si myslíte, že jsem se kvůli tomu přestal bát potmě, tak to se silně pletete. Nepřestal. Ale poučil jsem se, že přísloví, že strach má velké oči, je pravdivé, a že předtím, než vynesu nějaké tvrzení, třeba: „smečka zdivočelých psů a jiné“, bych se měl zamyslet a ověřit si, jestli to, co říkám, je pravda. Král Šalamoun v knize Přísloví 15:2 „Jazyk moudrých používá poznání správně, kdežto z úst hlupáků prýští hloupost.“ Doufám, že se z mojí chyby poučíte a ušetříte si tak zbytečný strach nebo problémy, které vám ukvapenost snadno může přidělat.